

tvrzujícím usnesení rekursního soudu vyplývá, že se stěžovatel domáhá zrušení napadeného usnesení jako nezákonného, poněvadž udělení poručenského schválení k podání návrhu na stíhání jeho po rozumu § 8 zákona ze dne 16. prosince 1930 čís. 4 z roku 1931 sb. z. a n. odporuje ustanovení zákona. Dovolací rekurs jest opodstatněn. Podle ustanovení § 9 právě zmíněného zákona stihá se trestný čin uvedený v § 8 veřejnou obžalobou, ale jen na návrh. K návrhu je oprávněna osoba, která má právo na výživu nebo zaopatření. Není-li oprávněná osoba svéprávná, je místo ní oprávněn k návrhu poručenský (opatrovnický) soud (úřad). Podle materiálu k § 9 dotčeného zákona nesmí se trestní pravomoc státu státi nástrojem okamžitého rozmaru nebo msty, nýbrž musí zůstati nejkrasším prostředkem k vynucení oprávněných nároků. U osob nesvéprávných lze toho docílití nejlépe tím, když právo návrhu bude svěřeno poručenskému (opatrovnickému) soudu (úřadu), jehož povinností bude zajistit i tu, aby přihlížel více k budoucímu dobru a zájmům svého chráněnce, než k okamžitému vzplanutí hněvu zákonného zástupce. V souzeném případě jest oprávněnou osobou nemanželská dcera stěžovatele M. H., narozená dne 11. května 1922, tudíž nesvéprávná. Platí tu tedy omezení zákonem stanovené, že k návrhu na stíhání nemanželského otce podle § 8 zák. čís. 4 z roku 1931 sb. z. a n. jest legitimován jedině poručenský soud.

Čís. 14264.

Do usnesení odvolacího soudu, jímž bylo odmítnuto odvolání z rozsudku pracovního soudu, jest přípustný rekurs.

V pracovním sporu o hodnotu vyšší než 300 Kč musí odvolání obsahovat odvolací návrh. Nedostatek návrhu není jen formální vadou, již by bylo lze napravit podle § 85 c. ř. s.

Neobsahovalo-li odvolání v pracovním sporu odvolací návrh, jest je odmítnouti usnesením.

(Rozh. ze dne 23. března 1935, R II 139/35.)

Do rozsudku pracovního soudu, jímž byla jeho žaloba zamítnuta, podal žalobce odvolání, jež o d v o l a c í s o u d odmítl z důvodu, že odvolání, v němž se žalobce obmezil pouze na sdělení, že se odvolává proti rozsudku a žádá o předání sporné záležitosti krajskému soudu v B., neobsahovalo odvolacího návrhu, bylo tudíž formálně vadné a vada ta nebyla napravena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Jde o rekurs proti usnesení odvolacího soudu ve sporech pracovních, vydanému za řízení odvolacího, jímž bylo odmítnuto žalobcovo odvolání z rozsudku pracovního soudu. Podle judikatury nejvyššího soudu (viz rozh. čís. 12184, 12258 sb. n. s.) jest takový rekurs pokládati za pří-

pustný, avšak v souzeném případě nelze mu přiznati oprávněnost. Žalobcovo písemné odvolání obsahovalo jen prohlášení, že se odvolává proti rozsudku pracovního soudu a že žádá o předání sporné záležitosti krajskému soudu v B. Ježto odvolání bylo podáno ve sporu o hodnotu vyšší než 300 Kč, platí tu ustanovení §§ 28 odst. 2, 32 a 33 zák. čís. 131/31 sb. z. a n.. Podle § 28 odst. 2 není sice třeba v odvolání uváděti důvody odvolací, ale z toho nelze ještě vyvozovati, že odvolání nemusí obsahovati ani odvolací návrh, t. j. prohlášení, jakého rozhodnutí se odvolatel u odvolacího soudu domáhá. V § 33 odst. 1 jest výslovně ustanoveno, že ve sporech uvedených v § 32 se projednává věc před odvolacím soudem znovu v mezích určených návrhy stran v odvolání. Z tohoto zákonného ustanovení vysvítá, že jest nutné, aby byl v odvolání uveden odvolací návrh (tak i Vážný: »Prac. soudy« str. 54) a že i zákon pokládá odvolací návrh za podstatnou náležitost odvolání, ježto jej činí předpokladem pro nové projednání věci před soudem odvolacím, ježto se má dít v jeho mezích. Vždyť podle zásady projednací, platné i v řízení ve sporech pracovních, může odvolací soud projednávat jen o tom, co mu bylo stranami navrženo, a z úřadu může postupovati jen potud, pokud to zákon přikazuje. Odvolací návrh jest proto i ve sporech pracovních pokládán za věcnou náležitost odvolání a jeho nedostatek není pouhou vadou formální, kterou by bylo lze napravit podle § 85 c. ř. s. i po uplynutí neprodlužitelné odvolací lhůty, stanovené v § 29 zákona čís. 131/31 sb. z. a n. Žalobcovo písemné odvolání neobsahovalo žádný návrh odvolací a z jeho obsahu nelze vůbec seznati, čeho se jím žalobce vlastně domáhá. Odvolací lhůta uplynula již dnem 30. listopadu 1934, a do té doby nebylo odvolání doplněno uvedením odvolacího návrhu. Jest nerozhodné, proč se tak nestalo, a není tedy třeba dodatečně zjišťovati, zda žalobce byl uvědomen o tom, že jeho odvolání jest obsahově vadné. Jest ještě zkoumati, zda odvolací soud postupoval správně, odmítnuv odvolání usnesením, ač provedl ústní jednání odvolací. V zákoně čís. 131/31 sb. z. a n. není předepsáno, v jaké formě má býti vydáno rozhodnutí odvolacího soudu, neobsahuje-li odvolání návrhu odvolacího. Nelze tu sice ani obdobně použití ustanovení §§ 471 čís. 3 a 474 odst. 2 c. ř. s., jež pro odvolací řízení ve sporech pracovních neplatí, ale z povahy věci plyne, že lze tu rozhodnouti usnesením, protože se nerozhoduje o věci samé, nýbrž jen o tom, zda se podané odvolání hodí k tomu, by o něm bylo odvolacím soudem věcně jednáno. Žalobcovo odvolání pro naprostý nedostatek odvolacího návrhu nemělo býti odvolacímu soudu ani podnětem k novému projednání věci, ježto nemohlo býti základem k novému rozhodnutí o ni rozsudkem. Odvolací soud nepochybil ve formě, rozhodnul-li usnesením, že se odvolání odmítá. Dodati však jest, že nešlo o pouhou vadu formální, a že odmítnutí jest v tomto případě odůvodněno tím, že odvolání bylo věcně vadné a že se proto nehodilo k tomu, aby o něm bylo jednáno.

Čís. 14265.

Svolil-li ve smlouvě, jíž koupil od těžářstva pozemek, kupitel za sebe a své nástupce k tomu, aby těžářstvo a jeho nástupci v držbě důlního pole pod prodanými pozemky rubali uhlí a vzdal se náhrady všech škod,